

Arrest

nr. 216 890 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Peter J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 5 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2018 diende de verzoekende partij, die verklaart de Oekraïense nationaliteit te hebben, een aanvraag in tot de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Op 18 juni 2018, met kennisgeving op 19 juni 2018 wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing.

Op 28 juni 2018 diende de verzoekende partij een beroep in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van deze beslissing.

Bij arrest nr. 206 422 van 2 juli 2018 heeft de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 4 juli 2018 werd de verzoekende partij overgedragen aan de Poolse autoriteiten.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op stellende dat de verzoekende partij werd overgedragen aan Polen.

De Raad stelt vast dat de advocaat van de verzoekende partij een onderscheid maakt tussen de weigering van verblijf en de bevelscomponent. Het beroep is enkel gericht tegen de weigering van verblijf.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en de instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Artikel 29, 3 van de Dublin III Verordening bepaalt als volgt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Artikel 30, 2 van de Dublin III Verordening bepaalt dat:

“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een voordeel kan verschaffen.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep:

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 33 en 34 van de Grondwet en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en met artikel 17 van de Dublin III Verordening.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“3.2.2. De vraag om internationale bescherming is tweeledig. De vraag om internationale bescherming bestaat enerzijds uit de asielaanvraag in strikte zin op grond van artikel 1A(2) van voormelde Verdrag

van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en anderzijds uit de subsidiaire bescherming zoals ingevoerd door de Europees rechtelijke bepalingen o.a. artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Deze subsidiaire bescherming is een aanvulling op de klassieke asielrechtelijke bescherming op grond van artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd dat middels artikel 48/3 van voormelde Wet van december 1980 in het Belgisch nationale recht is omgezet (Considerans 6 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011) en laat deze klassieke asielrechtelijke bescherming onverlet die "volledige en niet-restrictieve toepassing" vindt (Considerans van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking); Considerans 3 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking); Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24).

Bijgevolg heeft in geval van conflict tussen deze internationale bepalingen heeft artikel 1A(2) van voormeld. Verdrag van Genève van 28 juli 1951 voorrang op de Europeesrechtelijke aanvullende bepalingen in zake internationale bescherming (DENYS, L., Overzicht van het vreemdelingenrecht, Kortrijk-Heule, UGA, 2013, p. 292) .

Het Hof van Cassatie oordeelde dat wanneer er een conflict bestaat tussen een internrechtelijke norm en een bij verdrag bepaalde internationaalrechtelijke norm, die rechtstreekse gevolgen heeft in de interne rechtsorde dan moet de door het verdrag bepaalde regel voorgaan, aangezien deze voorrang volgt uit de aard zelf van het bij verdrag bepaald internationaal recht (Cass.27 mei 1971, A.C., 1971, p. 959) en indien er een conflict bestaat tussen een norm van het intern recht en een norm van het gemeenschapsrecht, dan moet deze laatste voorgaan. De verdragen die het gemeenschapsrecht in het leven hebben geroepen, hebben een nieuwe rechtsorde ingesteld ten behoeve waarvan de Lidstaten de uitoefening van hun soevereine machten hebben beperkt (Cass.27 mei 1971, A.C., 1971, p. 959).

Dit laatste wordt bevestigd door de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde eerder dat het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht kan opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking der normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In casu registreerde verzoekende partij zich op 1 maart 2018 bij verwerende partij en deed zij effectief een verzoek om internationale bescherming op 5 maart 2018.

Dit betekent dat verzoekende in de eerste plaats een klassieke asielaanvraag in strikte zin indiende die voor de vraag om subsidiaire bescherming dient te worden beantwoord vooraleer verwerende partij toepassing kan maken van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013. Wat zij niet deed

Schending van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 1A(2) van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met 17 van de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 .

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid en kan zij haar beslissing niet in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij de wet en haar wettelijke en positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld. In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidscontrole (R.v.V. nr. 181.740 van 3 februari 2017).

De omstandige motieven van de bestreden beslissing zoals hiervoor geciteerd zijn om voorgaande redenen geenszins pertinent en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de wet en de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

§. Toelichting, (i) Artikel 33, § 1 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 december 1831 dat luidt:

Alle machten gaan uit van de Natie.

(ii) Artikel 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 december 1831 dat luidt:

De uitoefening van bepaalde machten kan door een verdrag of door een wet worden opgedragen aan volkenrechtelijke instellingen.

En

(iii) Artikel 17, § 1, al. 1 van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 onder de titel "Discretionaire bepalingen" dat luidt:

In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke Lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

In tegenstelling tot de titel van het voormelde artikel doet vermoeden houdt de voormelde soevereiniteitsclausule de verplichte behandeling van de asielaanvraag in strikte zin die in het artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 19 80 juncto artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd

De rest van de tekst van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 kan geen inbreuk op deze verplichting maken noch deze verplichting modelleren of inperken (Considerans 3 van voormelde Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; Considerans 3 van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24).

§. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

De verzoekende partij voert een betoog dat in hoofdzaak stoelt op de primauteit van het Vluchtelingenverdrag boven de Dublin III-verordening. Zij wijst erop dat zij zich middels artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het Vluchtelingenverdrag kan beroepen omdat dit de klassieke asielrechtelijke bescherming onverlet laat. Zij vervolgt dat in geval van conflict tussen internationale bepalingen artikel 1A van het Verdrag van Genève voorrang heeft op Europeesrechtelijke aanvullende bepalingen. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie stelt zij dat wanneer er een conflict bestaat tussen een internrechtelijke norm en een bij het verdrag bepaalde internationaalrechtelijke norm, die rechtstreekse gevolgen heeft in de interne rechtsorde, de door het verdrag bepaalde regel voorrang heeft. De verdragen die het gemeenschapsrecht in het leven geroepen hebben, hebben een nieuwe rechtsorde ingesteld waardoor de lidstaten de uitoefening van hun soevereine machten hebben beperkt. Ook het Hof van Justitie heeft gesteld dat later eenzijdig afgekondigde nationale wettelijke voorschriften die tegen het verdragsrecht ingaan, elke werking ontberen.

De verzoekende partij vervolgt dat zij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 1 maart 2018 in België. Dit loutere feit op zich zou inhouden dat België verplicht is eerst het beschermingsverzoek te onderzoeken in het licht van het Vluchtelingenverdrag, dan in het licht van de subsidiaire bescherming en tot slot pas in het licht van de Dublin III-verordening, onafgezien van het feit dat de verzoekende partij eerder een beschermingsverzoek in Polen indiende. Zij acht de artikelen 33 en 34 van de Grondwet geschonden in samenlezing met artikel 1A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 17 van de Dublin III-verordening. De Raad zou enkel kunnen vaststellen dat de gemachtigde zijn positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd nu hij als annulatierechter zelf geen onderzoeksbevoegdheid heeft. De motieven zouden niet pertinent zijn, waardoor een schending van de motiveringsplicht voorligt.

Volgens de verzoekende partij is artikel 17 het kernartikel van de Dublin III-verordening nu dit artikel, ondanks zijn titel "discretionaire bepalingen" toch de verplichte behandeling zou inhouden van het beschermingsverzoek in de strikte zin, zijnde in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Met verwijzing naar de consideransen 3 van de Procedurerichtlijn en Opvangrichtlijn die erop wijzen dat het Europees

asielstelsel stoelt op een volledige en niet-restrictieve toepassing van het Vluchtelingenverdrag, meent zij dat de overige bepalingen van de Dublin III-verordening geen inbreuk kunnen maken op de verplichting het beschermingsverzoek te onderzoeken.

Nu de gemachtigde niet eerst de vraag om bescherming in het licht van de status van vluchteling heeft onderzocht alvorens toepassing te maken van de Dublin III-verordening zouden de voormelde bepalingen geschonden zijn.

Artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag betreft de definitie van de term "vluchteling".

Artikel 18 van het Handvest luidt als volgt:

"Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap."

Artikel 17 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

"Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich.

Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen."

Artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (Kwalificatierichtlijn) luidt als volgt:

"De conclusies van Tampere houden tevens in dat de bepalingen ten aanzien van de vluchtelingenstatus moeten worden aangevuld met maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verlenen."

Overweging 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) luidt als volgt:

"De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967

(„het Verdrag van Genève”), en aldus het beginsel van non-refoulement te bekrachtigen en ervoor te zorgen dat niemand wordt teruggestuurd naar het land van vervolging.”

Overweging 3 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: Opvangrichtlijn) luidt als volgt:

“De Europese Raad is tijdens de buitengewone bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 („het Verdrag van Genève”), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, en zo het verbod tot uitzetting of terugleiding te handhaven. De eerste fase van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel werd tot stand gebracht met de vaststelling van de bij de Verdragen voorziene rechtsinstrumenten, waaronder Richtlijn 2003/9/EG.”

Artikel 33, § 1 van de Grondwet luidt als volgt:

“Alle machten gaan uit van de Natie. Zij worden uitgeoefend op de wijze bij de Grondwet bepaald.”

Artikel 34 van de Grondwet luidt als volgt:

“De uitoefening van bepaalde machten kan door een verdrag of door een wet worden opgedragen aan volkenrechtelijke instellingen.”

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§2 [...]

§3 [...]

§4 [...]

§5 [...]”

De in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name de artikelen 3 (2) en 18 (1) d van de Dublin III-verordening, de artikelen 2 en 51/5 van de Vreemdelingenwet verwezen en naar het feit dat Polen het land is waar eerst door de verzoekende partij om internationale bescherming is verzocht.

Verder verduidelijkt de gemachtigde aangaande het Vluchtelingenverdrag het volgende:

“We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen

daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” [...] We wensen verder ook te benadrukken dat Oostenrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.”

Vervolgens is de gemachtigde in concreto nagegaan of een overdracht van de verzoekende partij aan Polen een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en dit in het licht van de concrete verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor en in het licht van het AIDA-rapport over Polen aangaande de beschermingsprocedure en opvangsituatie van verzoekers van internationale bescherming.

De Raad acht de motieven van de gemachtigde aangaande de verhouding tussen het Vluchtelingenverdrag en de Dublin III-verordening draagkrachtig en deugdelijk, dermate dat een schending van de motiveringsplicht in de zin die de verzoekende partij aanvoert, niet kan worden aangenomen.

De verzoekende partij kan geenszins dienstig voorhouden als zou respect voor het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 18 van het Handvest per definitie en in elk geval, ondanks een eerder beschermingsverzoek in een andere lidstaat, inhouden dat de gemachtigde moet toepassing maken van de discretionaire bepaling zoals neergelegd in artikel 17 van de Dublin III-verordening en zich zou moeten uitspreken over het beschermingsverzoek ten gronde alvorens toepassing te maken van de Dublin III-verordening. Een dergelijk standpunt gaat voorbij aan de essentie van de Dublin III-verordening die er juist in bestaat om mét het volle respect voor het Vluchtelingenverdrag en voor het recht op asiel zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest te bepalen “welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend”, zoals de titel het zelf stelt. De verzoekende partij gaat met haar stelling daarnaast ook volledig voorbij aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, als weerlegbaar vermoeden.

Zo verwijzen niet enkel de door de verzoekende partij aangehaalde consideransen van de Procedurerichtlijn en Opvangrichtlijn naar de primordiale rol van het Vluchtelingenverdrag, maar eveneens considerans 3 van de Dublin III-verordening zelf waarin de Raad leest:

*“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op **de volledige en niet restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen** van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève” genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het **beginsel van non-refoulement** te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen. (eigen benadrukken)”*

Het recht op asiel zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest wordt eveneens opgenomen in de 39e considerans van de Dublin III-verordening zelf:

*“Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Deze verordening is met name gericht op volledige waarborging van **het recht op asiel** dat wordt gegarandeerd door **artikel 18 van het Handvest**, en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 7, 24 en 47 daarvan. Deze verordening dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast. (eigen benadrukken)”*

De verhouding tussen het respect voor het Vluchtelingenverdrag, voor artikel 18 van het Handvest als primair unierecht en de Dublin III-verordening als secundair unierecht, werd door het Hof van Justitie reeds toegelicht in het arrest N.S. en M.E. tegen Secretary of State for the Home Department van 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10. Dit arrest stelt onder meer als volgt:

*“75. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op **de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève** en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In **artikel 18 van het Handvest** en in artikel 78 VWEU is bepaald dat **het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen** (zie arresten van 2 maart 2010, Salahadin Abdulla e.a., C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, Jurispr. blz. I-1493, punt 53, en 17 juni 2010, Bolbol, C-31/09, Jurispr. blz. I-5539, punt 38).*

76 Zoals in punt 15 van het onderhavige arrest is opgemerkt, vermelden de diverse voor de hoofdgedingen relevante verordeningen en richtlijnen dat zij de grondrechten en de in het Handvest erkende beginselen in acht nemen.

*77 Voorts is het vaste rechtspraak dat de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat **zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten** of met de andere algemene beginselen van Unierecht (zie in die zin arresten van 6 november 2003, Lindqvist, C-101/01, Jurispr. blz. I-12971, punt 87, en 26 juni 2007, Orde van Franstalige en Duitstalige balies e.a., C-305/05, Jurispr. blz. I-5305, punt 28).*

*78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is opgezet in **een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten** die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, **de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.** (eigen benadrukken)”*

Verder stelt dit arrest eveneens:

“Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt.

*Artikel 4 van het **Handvest** van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, **een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer***

*zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de **fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure** en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling. Onder voorbehoud van de door artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 geboden **mogelijkheid** om het verzoek **zelf te behandelen** moet, wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen aan een andere lidstaat van de Europese Unie en wanneer blijkt dat deze staat op basis van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening de verantwoordelijke lidstaat is, **de lidstaat die de asielzoeker diende over te dragen het onderzoek van de criteria van dit hoofdstuk voortzetten, teneinde na te gaan of aan de hand van een van de verdere criteria kan worden vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.***

*Van belang is echter dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker zijn geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. **Zo nodig dient hij het verzoek zelf te behandelen** overeenkomstig artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003. 3) De artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie leiden niet tot een ander antwoord. (eigen benadrukken)”*

Dit standpunt werd later eveneens bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest Puid van 14 november 2013, C-4/11. Zo stelt dit arrest:

*“Wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen aan de hand van de criteria genoemd in hoofdstuk III van verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de betrokken asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – en het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om dit na te gaan –, **mag** de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, **de asielzoeker niet overdragen** aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, **en moet hij**, onder voorbehoud van de **mogelijkheid** om het verzoek zelf te behandelen, de criteria van dit hoofdstuk verder hanteren om na te gaan of een andere lidstaat volgens een van die criteria kan worden aangewezen als lidstaat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen of, indien dat niet kan, volgens artikel 13 van die verordening. In een dergelijke situatie impliceert de onmogelijkheid om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, als zodanig echter niet dat de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, op grond van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 verplicht is dat verzoek zelf te behandelen. (eigen benadrukken)”*

In 2017 stelde het Hof van Justitie nog aangaande artikel 17 van de Dublin III-verordening dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat, de overdracht van een verzoeker in het kader van de Dublin III-verordening slechts kan plaats hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken verzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het Hof van Justitie zegt weliswaar dat dit geen afbreuk doet aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel volgens het Hof van Justitie niet in dat de overdragende Lidstaat gehouden is tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C 578/16 PPU).

Kort samengevat blijkt dus uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van artikel 4 van het Handvest in geval van overdracht aan een andere lidstaat niet kan getolereerd worden, noch in de situatie van systeemfouten in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, noch omwille van omstandigheden eigen aan de zaak, maar het Hof van Justitie bevestigt wel met klem het principe van het weerlegbaar vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en is steeds voorzichtig geweest

in de gevolgen die dit heeft voor de lidstaat die vaststelt dat een overdracht een schending kan inhouden van voormeld artikel. Het Hof van Justitie stelt immers in de voormelde arresten vast dat de lidstaat in zo'n geval vooreerst op zoek kan gaan naar een andere lidstaat die verantwoordelijk zou kunnen zijn en "zo nodig" zelf de verantwoordelijkheid opneemt.

Bijgevolg kan de verzoekende partij in geen geval in haar theorie gevolgd worden als zou een lidstaat er omwille van het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag, in artikel 18 van het Handvest of artikel 17 van de Dublin III- verordening steeds en altijd toe gehouden zijn een onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming te doen, alvorens uit te maken welke lidstaat voor die taak verantwoordelijk is. Het is wél zo dat de Dublin III-verordening als afgeleid recht moet worden uitgelegd op een wijze die niet in conflict komt met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (cf. § 77 van het voormeld arrest C-411/10 en C-493/10). Dit houdt evenwel in geen geval in dat de Dublin III-verordening moet gereduceerd worden tot het artikel 17 ervan en nog minder dat deze duidelijke discretionaire bepaling standaard als een verplichting moet worden gelezen. Het Hof van Justitie heeft duidelijk uiteengezet dat een lidstaat juist omwille van de bescherming van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 4 en 18 van het Handvest, artikel 17 enkel in die gevallen (bijna) verplichtend moet interpreteren "indien nodig", hetgeen inhoudt als men er niet van onkundig kan zijn dat een overdracht voor de verzoeker een schending inhoudt van artikel 4 van het Handvest, zowel omwille van systeemfouten, als omwille van individuele elementen. Er is bijgevolg anders dan de verzoekende partij op theoretische wijze aanvoert met diens verwijzingen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie of de arresten Costa en Simmenthal van het Hof van Justitie, niet in elk dossier automatisch sprake van een "conflict" tussen artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag of artikel 18 van het Handvest enerzijds en de Dublin III-verordening als afgeleid recht anderzijds. Er is bijgevolg ook niet standaard een conflict tussen artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet als omzetting van het Vluchtelingenverdrag en de Dublin III-verordening. Het is juist de taak van de gemachtigde dit te onderzoeken.

Bijgevolg moest de gemachtigde overgaan tot een zorgvuldig onderzoek of de overdracht naar Polen in lijn is met de grondrechten zoals het recht op asiel dat steun vindt in artikel 18 van het Handvest en met het non-refoulementbeginsel als kernbepaling van het Vluchtelingenverdrag. Het recht op asiel of internationale bescherming sluit evenwel in geen geval per definitie uit dat lidstaten de mogelijkheid behouden om vreemdelingen over te dragen aan andere lidstaten, omdat die verantwoordelijk zijn voor het onderzoek naar de noodzaak aan bescherming.

Een toepassing maken van de Dublin III-verordening pas nadat de lidstaat eerst zelf het onderzoek naar de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus heeft gedaan, zoals de verzoekende partij voorstelt, is zinloos nu een lidstaat door een onderzoek te doen naar de grond van het beschermingsverzoek juist de verantwoordelijkheid voor het onderzoek op zich heeft genomen en hiermee erkent de verantwoordelijke lidstaat te zijn. Dit houdt de negatie in van de Dublin III-verordening als afgeleid secundair unierecht, hetgeen nochtans niet kan afgeleid worden uit de hiërarchie tussen primair en secundair unierecht.

Daargelaten de vraag of men zich direct op het bepaalde in de artikelen 33 of 34 van de Grondwet kan steunen, geven deze artikelen geen aanleiding tot een andere conclusie.

De schending van artikel 18 van het Handvest, van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 1A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van artikel 17 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU